

www.yavulkan.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:**Kirsty Moseley | THE BOY WHO SNEAKS INTO MY BEDROOM WINDOW**

Copyright © Kirsty Moseley 2012

All rights reserved.

Translation Copyright © 2017 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02079-3

Kersti Mozli | **DEČKO KOJI MI KUCA NA PROZOR** | 2017.

I izdanje

Za izdavača

Miroslav Josipović

Nenad Atanasković

Saša Petković

Izvršni urednik

Dubravka Trišić

Urednik

Aleksandra Golubović

Lektura / Korektura

Vulkan izdavaštvo / Srđan Jovanović

Dizajn korica / Prelom

Dragan Lončar / Sanja Tasić

Štampa

Vulkan štamparija | Vojvode Stepe 643a, Beograd

Izdavač

Vulkan izdavaštvo d.o.o.

Gospodara Vučića 245, Beograd

office@vulkani.rs | www.yavulkan.rs

Tiraž:

1.000 primeraka

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

SAVREMENI YA

KERSTI MOZLI

DEČKO KOJI
MI KUČA
NA PROZOR

Preveo Vladan Stojanović

● ● ● ● Y ●
VULKAN

Beograd, 2017.

PRVO POGLAVLJE

Sedela sam na kuhinjskom pultu i posmatrala mamu kako sprema pastu. Paničila je i često bacala pogled na sat. Zнала sam zašto je to radila – otac će doći kući za tačno šesnaest minuta. Voleo je da se večera postavi pred njega čim sedne za sto.

Džejk je ušao u kuhinju. Igrao se s figuricama Spajdermena. „Mama, mogu li da idem da se igram kod Lijama?“, pitao je, gledajući je kao umilno psetance.

Majka je ponovo pogledala na sat i odmahнула glavom. „Ne sad, Džejki. Večera će uskoro biti gotova. Trebalo bi da jedemo zajedno kao porodica.“ Blago se trgla dok je govorila.

Džejk se vidno sneveselio, ali je klimnuo i seo pored mene. Smesta sam mu otela čovečuljka iz ruke. Nasmejala sam se kad je nasrnuo na mene da ga povrati. Osmehivao se i kolutao očima. Moj stariji brat je bio slatko dete, plave kose i sivih očiju, poprskanih smeđim tačkicama. Bio je i najbolji stariji brat na svetu. Brinuo se o meni kod kuće i u školi. Niko nije smeo da me dira, izuzev njega. Ponekad je to dozvoljavao najboljem prijatelju Lijamu, koji je živeo u susednoj kući.

„Pa, Ambs, treba li ti pomoć s domaćim zadatkom?“, pitao je, gurajući me ramenom. Imao je deset godina, bio je dve godine stariji od mene, i uvek mi je pomagao u izradi domaćeg.

„Ne, nemam domaći.“ Osmehnula sam se i zanjihala nogama koje su visile s pulata.

„Dobro, deco. Postavite sto. Znete kako se to radi. Tačno po propisu, važi?“, naložila nam je mama. Nadrobila je sir preko paste i gurnula tepsiju u rernu. Skočili smo s pulta i požurili u trpezariju s onim što smo mogli da poneseemo.

Tata je bio veoma strog i uvek je insistirao da svaka sitnica bude kako treba. Najlutio bi se ako nešto ne bi bilo na svom mestu. Niko od nas nije želeo da se to desi. Mama je uvek govorila da tata ima stresan posao. Iznervirao bi se kad god bismo uradili nešto pogrešno. Verovatno ste čuli za izreku koja kaže da deca smeju da se vide, ali ne i da se čuju – pa, tata joj je dao novi smisao. Smatrao je da deca ne smeju da se čuju, ni da se vide. Svakoga dana se vraćao kući tačno u pola šest. Odmah bi večerao. Džejk i ja bismo se posle večere povlačili u spavaće sobe, u kojima smo se tiho igrali do pola osam, kad smo morali da legnemo u krevet.

Mrzela sam trenutak njegovog povratka kući. Sve je bilo dobro dok on ne bi došao s posla. Više ništa ne bi bilo isto. Džejk bi načisto utihnuo. Prestao bi da se smeje. Na maminom licu bi se pojavio uplašeni, zabrinuti grč. Rastrčala bi se oko kauča i udarala i nameštala jastuke. Ja bih samo ćutke stajala, obuzeta željom da zbrišem u sobu i ne izlazim iz nje.

Džejk i ja smo u tišini postavljali sto i seli za njega kada smo obavili posao. Čekali smo škljocaj brave na ulaznim vratima, znak da se vratio kući. Stomak mi je treperio od nervoze. Ruke su mi se znojile, dok sam se u sebi molila da je imao dobar dan i da večeras bude normalan.

Ponekad je bio u *stvarno* dobrom raspoloženju. Zagrljio bi me i poljubio, govorio mi da sam posebna devojčica i da me mnogo voli. To se obično dešavalo nedeljom. Mama i Džejk bi otišli na hokejaški trening, a ja bih ostala kod kuće s ocem. Nedelje su bile najgore, ali nikom nisam govorila o njima. Nikom nisam rekla da me je dodirivao i govorio koliko sam lepa. Mrzela sam te dane i želela da vikend nikad ne dođe. Više sam volela školske dane, kad sam ga viđala samo za večerom. Svakako sam više volela kad me gleda ljutitim nego razneženim očima. Ovo drugo mi se nije nimalo dopadalo. Osećala sam se nelagodno. Ruke bi mi uvek zadrhtale. Danas je, na svu sreću, bio ponedeljak. Od te muke me je delilo gotovo nedelju dana.

Nekoliko minuta kasnije je ušao u kuću. Džejk me je stisnuo za ruku ispod stola i pogledom mi poručio da se pristojno ponašam. Otac je imao plavu kosu, iste boje kao Džejk. Imao je smeđe oči i većito je bio smrknut.

„Zdravo, deco“, pozdravio nas je snažnim, dubokim glasom. Žmarci su mi kliznuli niz kičmu kad je progovorio. Spustio je aktovku i seo na svoje mesto na čelu stola. Pokušala sam da ni na koji način ne reagujem na njega. Zapravo, pokušala sam da budem potpuno nepomična. Imala sam utisak da svi upadaju u nevolju zbog mene, ili da uvek radim nešto pogrešno i svima zagorčavam život. Nekad nije bilo ovako. Bila sam tatina devojčica. Promenio se otkako je pre tri godine počeo samostalni posao. Naš odnos s njim se u potpunosti promenio. I dalje je bio naklonjeniji meni nego Džejku, ali, kad bi se vratio kući s posla, izgledalo je kao da želi da se pretvara da nismo tu. Ponekad bi pogledao sina kao da mu je žao što postoji. Stomak bi me zaboleo kad bi mom bratu uputio takav pogled.

„Zdravo, tata“, uglas smo odgovorili. Mama je u tom trenutku ušla u trpezariju s pastom i tanjirom hleba s belim lukom.

„Ovo izgleda dobro, Margaret“, sa osmehom je pohvalio večeru. Počeli smo da jedemo u tišini. Trudila sam se da se ne vrpoljim na stolici. „Pa, kako je bilo u školi, Džejk?“

Džejk je podigao glavu. Izgledao je iznenađeno. „Bilo je dobro, hvala. Bio sam na izboru za hokejaški tim. Lijam i ja smo...“, počeo je, ali je otac klimnuo ne slušajući ga.

„To je sjajno, sine. Kako si ti, Amber?“, pitao je gledajući u mene.

O, ne. *U redu, budi učtiva, ne trabunjaj.* „Dobro sam, hvala“, odgovorila sam tihim glasom.

„Govori glasnije, dete!“, dreknuo je.

Trgla sam se zbog njegovog tona. Pitala sam se da li će me udariti ili oterati u krevet bez večere. „Dobro sam, hvala“, ponovila sam nešto glasnije.

Namrštio se i obratio majci, koja je kršila ruke i grizla donju usnu. „Margaret, šta si ti danas radila?“, pitao je punih usta.

Pročistila je grlo. „Pa, otišla sam u prodavnicu i kupila tvoj omiljeni šampon. Posle sam peglala“, brzo je odgovorila, kao da recituje uvežbani

tekst. Uvek je to radila. Spremila bi odgovor na njegova pitanja da ne bi rekla nešto nedolično, nešto što bi ga naljutilo.

Posegnula sam za čašom. Nisam gledala u nju, pa sam je prevrnula, prosvuši njen sadržaj po stolu. Svi smo pogledali oca, koji je skočio sa stolice.

„Sranje! Amber, glupa mala kučko!“, dreknuo je. Uhvatio me je za nadlakticu i grubo cimnuo od stola. Udarila sam leđima o zid. Bol mi je sevnuo leđima i ugrizla sam se za usnu da bih zaustavila suze. Plakanje bi samo pogoršalo stvari. Mrzeo je plakanje. Govorio je da samo slabići plaču. Pogled mu je bio gnevan i nemilosrdan. Podigao je ruku, streljajući me pogledom. Zadržala sam vazduh, u očekivanju udarca. Znala sam da ne mogu da učinim ništa, osim da ga istrpim. Kao i uvek.

Moj brat je skočio sa stolice i bacio se preko mene. Čvrsto me je zagrlio i pokrio telom. Štitio me je, leđima okrenut ocu. „Skidaj se s nje, Džejk! Mora naučiti da bude pažljiva!“, urlao je otac. Zgrabio je Džejka za odeću i bacio ga na pod. Snažno me je ošamario i pala sam na pod. Lice mi je gorelo od bola. Onda se okrenuo ka Džejku i šutnuo ga u butinu. Moj brat je kriknuo od bola. Sklupčao se kako bi zaštitio glavu. „Da se nisi usudio da mi staješ na put, govнару mali!“, povikao je.

Suze su mi se nemo kotrljale niz lice. Nisam mogla da gledam kako mi povređuje brata. Samo je pokušao da me zaštititi. Uvek je to radio. Kad god bih upala u nevolju, isprovocirao bi oca da bi istresao bes na njemu.

Jecala sam dok nas je otac besno posmatrao, a onda se okrenuo, zgrabio tanjir i jurnuo u dnevnu sobu. Mrmljao je nešto o tome kako smo „najgora deca na svetu“ i „kako se kog đavola zaglibio u ovakvom sranju.“

Čim je otac izašao iz trpezarije, dopuzala sam do brata. Čvrsto sam ga zagrlila, kao da mi život zavisi od toga. Zaječao je, uspravio se i uzvratio mi zagrljaj. Milovao mi je bolni obraz i siktao kroza zube.

„Tako mi je žao, Džejk. Tako mi je žao“, tiho sam govorila. Plakala sam na njegovom ramenu.

Odmahnuo je glavom. „U redu je, Ambs. Nisi ti kriva“, procedio je. Slabašno se osmehnulo i pokušao da se osovi na noge. Poskočila sam kad je posrnuo, obuhvatila ga oko struka i pomogla mu da stane na povređenu nogu. Trgla sam se zbog pokreta na desnoj strani vidnog polja, zato što sam pomislila da se otac vraća kako bi počinio još zla.

Ugledala sam majku koja je mahnito raspremala sto. Papirnim ubrusom je skupljala prosutu vodu.

„Ponesite hranu u sobe i dovršite večeru, važi?“, naložila nam je. Poljubila nas je u obraz. Morala je da ode do oca i poradi na kontroli štete. Biće besan zbog moje greške. Moraće da ga smiri, da se ne bi dogodio nešto gore. „Videćemo se ujutru. Volim vas. Molim vas da budete tihi. Ne izlazite iz soba, ma šta da se desi“, naredila je. Brzo nas je poljubila i predala tanjire s polupojedenom večerom, nakon čega nas je izgurala u mračni hodnik.

Živeli smo u lepoj prizemnoj kući s četiri spavaće sobe. Otac je dobro zarađivao, pa smo živeli u lepom kraju, ali radije bih živela u manjoj kući, ako bi to značilo da ne mora da radi tako stresan posao. Možda bi nas vodio u park i kupovao igračke i slatkiše, kao stari tata.

Džejk je došao u moju sobu. Jeli smo u tišini, na podu pored kreveta. Čvrsto me je uhvatio za ruku kad je otac počeo da viče na majku u dnevnoj sobi. Trgla sam se, kad se nešto slomilo. Srce mi je sišlo u pete. Za sve sam ja bila kriva.

Nekontrolisani jecaji su mi potresali telo dok sam zamišljala šta radi mami. Džejk me je obgrlio oko vrata. Stiskao me je uza sebe. Uvek se ponašao kao da je znatno stariji od mene. Bio je mnogo zreliji.

„U redu je. Sve je u redu, Ambs. Ne brini“, tepao mi je i milovao me po glavi.

Pošto sam se smirila, a vika utihnula, igrali smo karte. Usred igre čuli smo užurbane korake u hodniku. Džejk se ukočio i raširenih očiju posmatrao vrata. Na svu sreću, koraci nisu zastali ispred njih i vrata roditeljske sobe su se nekoliko sekundi kasnije zatvorila. Ispustila sam vazduh iz pluća. Nisam ni znala da sam ga zadržavala. Opustila sam se i zažmurila. Gotovo je za večeras.

„Bolje da odem u svoju sobu, prošlo je sedam“, promrmljao je Džejk pokazujući ka budilniku pored mog kreveta. „Zaključaj vrata. Videćemo se ujutru.“ Ustao je i othramao do vrata. I ja sam ustala i gledala ga kako izlazi iz moje sobe i ulazi u svoju. Okrenuo se i uputio mi slabšan osmeh. *Zaključaj vrata*, ponovio mi je bez glasa.

Klimnula sam i krenula ka vratima. Mahnula sam mu pre nego što sam ih zatvorila i zaključala. Čim sam čula škljocaj koji je značio da je

siguran do jutra, otrčala sam do svog kreveta. Bacila sam se na postelju, zarila lice u meke jastuke i zaplakala. Večeras sam ponovo bila glupa. Brat, a verovatno i majka, ponovo su stradali zbog mene.

Bespomoćno sam ridala i po stoti put razmišljala o bekstvu od kuće. Brzo sam odbacila tu ideju, zato što nisam htela da ostavim Džejka samog s tatom. Duboko u sebi sam znala da ga nikad neću moći ubediti da pođe sa mnom, zato što neće hteti da ostavi majku bez odbrane. Bili smo zaglavljani u ovoj kući i prepušteni na milost i nemilost okrutnom, bezosećajnom čoveku.

Iznenadilo me je grebanje i lupkanje po prozoru. Zaprepašćeno sam se trгла i ugledala Lijama. Stajao je na mom prozoru. Bio je Džejkov najbolji prijatelj još otkako smo se pre četiri godine doselili ovamo. Ustala sam i požurila ka prozoru. Uspaničila sam se zato što nisam znala šta bi otac učinio kad bi ga video. Nisam želela da budem odgovorna za nova stradanja.

Škrgutala sam zubima dok sam otvarala i podizala prozor. Molila sam se u sebi da ne šrkupne i ne privuče očevu pažnju. Hladan, svež vazduh ošamario me je po licu kad sam se nagnula napolje. S nevericom sam odmahivala glavom.

„Lijame, šta tražiš ovde? Moraš da odeš, i to odmah!“, prosiktala sam. Glupi dečak je samo položio ruku na moje rame. Gurnuo me je unutra, prebacio nogu preko simsa i ušao u sobu. Zinula sam od čuda i panično pogledala ka vratima. Otac će poludeti ako ga zatekne ovde. Nije voleo da Lijam dolazi da se igra u našoj kući. Govorio je da je preterano bučan. Okrenula sam se prema njemu i u neverici odmahivala glavom.

Šta to radi? Da li misli da je ovo Džejkova, a ne moja soba? Možda se prikrao pogrešnom prozoru...

Nismo se dobro slagali. Zbog toga nisam znala šta traži u mojoj sobi. Činilo mi se da je stavio sebi u zadatak da mi zagorčava život. Stalno me je saplitao, vukao za kosu i nervirao užasnim nadimkom koji mi je nadenuo – Anđeo. Tako me je zvao otkako me je prvi put video i, mada me je to izluđivalo, nije hteo da prestane.

„Beži, Lijame!“, prošaputala sam. Očajnički sam se trudila da ga gurnem ka prozoru, ali nije se mrdao. Samo me je zagrlio i privio na grudi.

Otimala sam se i pokušavala da ga odgurnem od sebe. On me je samo čvršće zagrlio.

„U redu je“, prošaputao je i pomilovao me po kosi. Tešenje mi je toliko prijalo da sam se još žešće rasplakala. Znao je za mog oca i za muke koje smo trpeli. Džek je jednom bio prekriven modricama, pa se ispovedio najboljem prijatelju. Zamolili smo ga da nikome ne govori o našim problemima. Održao je reč.

Jecala sam. Bila sam ljuta na sebe što sam ponovo briznula u plač, ali nisam mogla da zaustavim suze. Šmrcala sam i brisala nos rukom. Pogledala sam ga i opazila suze u njegovim plavim očima. Nastavio je da me grli. Kad sam se odmakla od njega da bih ga bolje pogledala, brada mi je podrhtavala.

„Šta radiš ovde?“, prošaputala sam.

Uzdahnio je i seo na ivicu kreveta. Posadio me je pored sebe i nežno me ljuljao. „Video sam te kroz prozor. Samo sam hteo da se uverim da si dobro“, šapnuo mi je ne puštajući me iz zagrljaja.

Pogledala sam u prozor. Njegova soba bila je tačno preko puta moje. Videla sam njenu unutrašnjost, što znači da je on video moju. Ujela sam se za usnu i klimnula. Privila sam se uz njega, tragajući za utehom.

Dok sam plakala na njegovim grudima, shvatila sam da nosi majicu i šorts sa slikama moćnih rendžera. Namrštila sam se. Nije mi bilo jasno zašto je tako obučen, jer je napolju bilo veoma hladno. Tad mi je palo na pamet da nosi pidžamu i da je legao da spava. Pogledala sam u budilnik. Bilo je skoro pola devet. Plakala sam duže od sat vremena.

Suze su se posle izvesnog vremena proredile, ali nisu sasvim presušile. „Dobro sam. Moraš da odeš“, prošaputala sam. Ponovo sam ga odgurnula od sebe i pokušala da ga isteram iz kreveta.

Odlučno je odmahnuo glavom. „Ne odlazim dok ne prestaneš da plačeš“, rekao je. Čvršće me je zagrlio oko struka i oborio me na krevet, pored sebe. Držao me je tako čvrsto da nisam mogla da mrdnem. Bilo mi je lepo. Osećala sam se sigurno i zaštićeno u njegovom čvrstom zagrljaju. Prestala sam da se opirem. Predala sam se i šćućurila uz njega čitavim telom. Jecala sam mu na grudima.

Ujutru sam se probudila u njegovom zagrljaju. Zastenjala sam i pogledala na sat. Bilo je šest i dvadeset.

„Lijame!“; prošaputala sam i prodrmlala ga.

„Jao, šta je, mama?“; promrmljao je zatvorenih očiju.

Srce mi se zaglavilo u grlu. „Psst!“; prosiktala sam. Pokrila sam mu usta pre nego što je stigao da progovori. Pogledala sam na vrata, kao da će ih otac razvaliti i zateći Lijama u našoj kući. *Ne mogu da verujem da smo zaspali, ovo ništa ne valja.*

Naglo je otvorio oči i zbunjeno pogledao u mene, a zatim oko sebe. „O ne, da li sam zaspao?“; prošaputao je, uspravio se i prošao rukom kroz kosu boje čokolade. Štrčala je u svim pravcima.

„Moraš da ideš kući, i to brzo!“; prosiktala sam. Uхватила sam ga za ruku i upotrebila svu snagu da bih mu pomogla da ustane. Klimnuo je razrogačenih očiju i potrčao ka prozoru. Podigao ga je i prebacio nogu preko simsa, a ja sam posmatrala kako izlazi. Uхватила sam ga za ruku kad ju je pružio da zatvori prozor. „Hvala ti“; prošaputala sam. Sinoćni zagrljaj bio mi je stvarno neophodan. To je verovatno bila najbolja stvar koju je ikad učinio za mene.

Uzvratio mi je osmehom. Nebeskoplave oči blistale su mu na jutar-njem suncu. „Nema na čemu, Anđele.“

Spustio je prozor, okrenuo se i potrčao preko rosnog travnjaka. Nestao je u rupi na ogradi između naših okućnica.

Gledala sam ga dok je ulazio kroz prozor. Osmehnula sam se i mah-nula, a onda sam navukla zavese. Laknulo mi je što nije uhvaćen. Stomak me je zboleo kad sam zamislila kako otac povređuje Lijama. Na svu sreću, nismo uhvaćeni. Nisam smela da mislim na ono što bi se dogodilo da su ga roditelji te noći obišli i videli da je njegova soba prazna, ili da se nisam ranije probudila, što mu je omogućilo da se na vreme iskrade iz moje sobe.

DRUGO POGLAVLJE

Osam godina kasnije

Probudila sam s dobro poznatim osećanjem da sam smoždena. Promeškoljila sam se i zabacila rame, a Lijam je blago premestio težinu. Grlio me je s leđa, duboko dišući u moju kosu na potiljku. Tako me je čvrsto grlio teškom rukom da su mi sopstvene bile pribijene uz grudi. I noga mu je bila prebačena preko mene, tako da sam osećala njegovo „jutarnje uzbuđenje“. Pritiskalo me je po leđima.

Hitro sam utišala budilnik na telefonu i munula ga laktom u stomak. „Šest sati je“, sanjivo sam promrmljala i zažmurila.

„Još deset minuta, Anđele. Umoran sam“, progundao je i još jače me zagrlio.

„Ne, ništa od dodatnih deset minuta. Prošli put su se pretvorili u dodatni sat. Džejk te je zamalo zatekao ovde“, promrmljala sam. Ponovo sam ga munula u stomak.

Spojio mi je šake pored glave, u položaju za molitvu. „Još samo deset minuta“, zakukao je.

Zadrhtala sam i ponovo zažmurila. Nisam mogla da se svađam s njim kad je bio u ovakvom raspoloženju, da i ne govorimo da ovako rano nisam imala snage za borbu. Smesta smo zaspali.

„Amber, nadam se da si budna!“, vikao je moj brat lupajući po vratima. Lijam i ja smo se trgnuli. Bilo je skoro pola osam.

„Hm... da, budna sam, Džejk“, lagala sam. Mrštila sam se preko ramena na Lijama, koji je trljao lice. Izgledao je ošamućeno.

„Dobro je. Idem da doručkujem. Požuri, Lijam će danas voziti. Za pola sata moraš biti spremna za polazak“, dobacio je Džejk s druge strane vrata, pre nego što je odjurio niz hodnik.

„Bože, Anđele, zašto me nisi probudila?“, grdio me je Lijam. Zevao je i protezao ruke iznad glave.

S nevericom sam podigla obrvu. „Probudila sam te, drkadžijo! Rekao si još deset minuta, a zatim si me prikovao za krevet da bih prestala da te laktam“, sarkastično sam progundala, bezuspešno pokušavajući da imitiram njegov glas.

Zlobno se zacerekao i bacio na mene. Oborio me je na krevet, podigao mi ruke iznad glave, a zatim se prevrnuo na mene. „Prikovao sam te za krevet? Da li si me ponovo sanjala? Mogao bih da se postaram da ti se san ostvari.“ Lice mu je bilo blizu mog. Plave oči sijale su vragolastim sjajem.

Prezrivo sam se nasmejala i stisnula šake u pesnice. Nisam htela da mu pružim zadovoljstvo jalovim pokušajem da ga zbacim sa sebe. Danas nisam bila raspoložena za igru. „Samo ti sanjaj“, sarkastično sam odvrtila. „Skidaj se s mene i idi da se spremiš. Ako nisi znao, danas voziš“, prosiktala sam klimajući ka prozoru.

Otegnuto je uzdahnuo. Pomerio se s mene i navukao farmerke i majicu, ne progovorivši ni reč. Retko kad smo imali nešto lepo da kažemo jedno drugom. Zbog toga smo najčešće ćutali. Sela sam na krevet i posmatrala ga kako ulazi u kuću kroz prozor, a onda ga zatvara za sobom. Huknula sam i smrknuo pogledala budilnik. Pitala sam se hoću li imati vremena za tuširanje pre polaska u školu.

Uteturala sam se u kuhinju tačno dvadeset šest minuta kasnije. Namrštila sam se kad sam videla Lijama nehajno naslonjenog na pult. Smeđa kosa mu je bila neuredna, na za njega uobičajeni „tek što sam ustao iz kreveta“ način. To i nije bilo neko čudo, pošto je upravo to i uradio. Danas je nosio farmerke, belu majicu, koja je isticala njegovo savršeno

izvajano telo, i raskopčanu narandžasto-sivu kariranu košulju kratkih rukava. Plave oči su mu blistale od veselja dok je gledao u mene, dižući kašiku punu jedinih pahuljica koje sam volela.

„Jutros kasniš, Anđele?“, pitao je kezeći se.

Kad je video da se još jače mrštim, zacerekao se. „Umukni, Lijame! I zašto kog đavola *opet* jedeš moje pahuljice? Zar te kod kuće ne hrane?“; planula sam. Otela sam mu činiju iz ruke i počela da jedem pre nego što je stigao da se usprotivi. Nasmejao se, slegnuo ramenima i lupio nogom o pod.

Džejk je gurnuo kutiju soka u mom pravcu. Uspela sam da je uhvatim pre nego što je pala na pod. „Stvarno izgledaš malo bez veze, Ambs. Je li sve u redu s tobom?“; pitao je i zabrinuto me pogledao.

„Uspavala sam se“, promrmljala sam i umorno izdahнула.

Zaškrgutala sam zubima kad se Lijam zlobno nasmejao iza mene. *Naravno da izgledam bez veze. Zbog njega sam imala samo pola sata da se istuširam i obučem!* Ali nisam to mogla da kažem Džejku. Nije imao pojma da Lijam svake večeri spava sa mnom u sobi. Poludeo bi kad bi saznao za to. Oduvek je bio ekstremno zaštitnički nastrojen prema meni, a postao je još gori nakon očevog odlaska od kuće kada sam imala trinaest godina. Pa, *odlazak* nije bila prava reč. Lijam i on su to pijano ništavilo prebili na mrtvo ime i izbacili ga iz kuće, kada su se jednog dana vratili ranije iz škole i uhvatili u pokušaju da me napastvuje. Džejku je konačno pukao film, i Lijam i on su ga olešili od batina, umalo su ga ubili. Isterali su ga iz kuće i upozorili ga da se ne vraća. Tri godine nije bilo ni traga ni glasa od njega.

Mama se nedugo potom zaposlila u velikoj firmi za elektroniku. Bila je direktorova pomoćnica. Mnogo je putovala. Poslednjih godinu dana dve trećine vremena provodila je van kuće. Viđali smo je nedelju dana mesečno, a ponekad ni toliko. Džejk je pazio na mene, iako je ponekad izgledalo da ja pazim na njega.

I Lijam se veoma zaštitnički ophodio prema meni, ali ipak se nismo dobro slagali – iako smo već osam godina doslovno svake noći spavali zagrljeni u mom krevetu. Kada je naredne večeri video da *opet* plačem, ponovo se ušunjao u moju sobu i ponovo smo zaspali zajedno. Posle dve nedelje to nam je prešlo u naviku. Nikad nismo razgovarali o tome.

Ostavila bih odškrinut prozor da bi mogao da uđe kad se njegovi roditelji uvere da je zaspao. Za osam godina nijednom nismo bili uhvaćeni. Nekoliko puta smo se izvukli za dlaku. Lijamova mama je pre dve godine pronašla prazan krevet, ali je on podneo grdnju i lagao. Rekao je da se iskrao na žurku i da je prenoćio kod prijatelja. Nikome nije palo na pamet da je spavao sa mnom, u susednoj kući.

Neumorno me je zadirkivao i zagorčavao mi život, kao i kad smo bili mali, ali znala sam da mogu računati na njega ako mi zatreba. Ponašao se kao podeljena ličnost. Danju me je izluđivao i ljutio, dok je noću bio najslađi dečko na svetu. Mazio me je i pazio, tako da sam se osećala sigurno i zaštićeno.

„Danas opasno izgledaš, Anđele“, rekao je Lijam. Odmerio me je od glave do pete, s karakterističnim zlobnim kežom na licu.

Namrštila sam se i spustila činiju u sudoperu. Znala sam da me ponovo zadirkuje, kako bi uživao u mojoj reakciji. Danas nisam „opasno“ izgledala. Smeđa kosa mi je još bila vlažna, zato što nisam stigla da je osušim zbog njegovih kretenskih „još deset minuta“, pa sam odlučila da je vežem u neurednu punđu. Kao i obično, nanela sam samo malo maskare, da bih istakla sivkastozelene oči, i nešto sjaja za usne. Nisam izgledala nimalo *opasno* u farmerkama i dukserici s kapuljačom. Čim se Džejk okrenuo, pokazala sam srednji prst Lijamu i požurila ka njegovim kolima. Naslonila sam se na njih i čekala da me momci udostoje svog prisustva.

Vožnja do škole bila je uobičajena. Njih dvojica su sedeli napred i pričali o fudbalu i žurkama, dok sam ja pozadi slušala muziku na ajpodu i pokušavala da ne obraćam pažnju na iscerenog Lijama u retrovizoru. Oko automobila se stvorila gužva čim smo se zaustavili na parkingu. Lijam i Džejk su bili „popularne face“ u našoj školi. Bili su na završnoj godini. Sve devojke su maštale o njima. Momci su hteli da budu njihovi prijatelji, a devojke da se nađu u njihovim krevetima. Bilo mi je muka od toga.

Lijam se nasmejao kad je video kako uzmičem pred hordom droljica oko automobila. Gurale su me da bi se bacile na njega. Jedna me je namerno ćušnula laktom. Nosila je kratak top i sićušnu suknju, koja je više ličila na pojas. Namrštila sam se kad sam videla njen otkriveni stomak. *Bože, koja fuksa!*

„Džesika, znaš li da si zaboravila suknju kod kuće?“, pitala sam je praveći se da sam užasnuta.

Namrštila se. Čula sam kako se Lijam i Džejk smeju iza mene. „Kako god. Valjda znaš da ti taj emo fazon ne stoji dobro, zar ne?“, pakosno je odvrtila.

Nasmejala sam se u sebi i pružila korak. To je bio moj uobičajeni razgovor s Džesikom. Neko vreme je izlazila s Lijamom. Tačnije, nekoliko puta je spavala s njim, a zatim ju je otkacio. Još to nije prebolela. Želela je da joj se vrati. Njemu je pripadala muka od te pomisli. Iz nekog razloga nije me podnosila.

Snažna ruka me je obgrlila oko ramena nasred parkirališta. Poskočila sam od straha i ugledala Lijama. „To nije bilo lepo, Anđele“, sa osmehom me je ukorio. Pognuo je glavu ka meni. „Izvini zbog onog jutros“, šapnuo mi je u uvo. Munula sam ga laktom u rebra. Zakikotao se i povukao na bezbednu razdaljinu. „I ne slušaj Džesiku, mislim da ti emo fazon neviđeno stoji“, rekao je i zavodljivo namignuo.

Džejk se stvorio naizgled niotkuda i udario Lijama po potiljku. „Ortak, to je moja mlađa sestra!“, ukorio ga je, zgrabio za košulju i odvukao od mene. Lijam se samo smejao. Zakolutala sam očima kad mi je ponovo namignuo. Nekoliko devojaka iz njegove godine baš tada su horski uzviknule njegovo ime, a on se udaljio bez pozdrava. Prišao je curi na čelu hora obožavateljki. Pocrvenela je kad se zavodljivo osmehnuo. Odmah je počeo da flertuje s njom.

„Bljak“, promumlala sam. Odmahnula sam glavom i pružila korak, pre nego što počne da joj se udvara. Ušla sam u školsku zgradu i pronašla prijatelje. Razgovarali su, naslonjeni na ormariće. „Zdravo, Kejt, Šone, Saro“, zacvrkutala sam kad sam im prišla.

„Zdravo, Amber, jesi li se i danas dovezla u školu s dva najbolja frajera?“, pitala me je Kejt. Zaneseno je posmatrala mog brata, koji je zastao da bi porazgovarao s drugarom iz hokejaškog tima.

Nasmejala sam se i odmahнула glavom. „Ne. Dovezla sam se sa starijim dobrim Džejkom i Lijamom.“

Kejt je uzdahnula. „Kako, kog đavola, možeš da budeš imuna na njih? Mislim, toliko si srećna što živiš s Džejkom! Volela bih da po čitav

dan gledam njegovu nepodnošljivo zgodnu guzu“, prela je, dramatično hladeći lice.

Pretvarala sam se da ću povratiti. „Kejt, govoriš o mom bratu i njegovom idiotskom drugaru! Kako, za ime sveta, možeš da zažmuriš na njihovu ženskarošku prirodu? Obojica su neviđene drkadžije.“ Slegnula sam ramenima. Nikako nisam mogla da shvatim zašto su sve devojke u školi zaljubljene u njih. Džejk je bio sjajan momak, ali se prema devojkaama odnosio kao prema predmetima, a Lijam – pa, Lijam je bio kolosalni drkadžija.

Kejt se zlobno nacerila. „To su dva najbolja igrača hokejaškog tima. Izgledaju kao bogovi seksa, i volela bih da ih predriblam“, rekla je sugestivnim tonom. Sa osmehom je nabrala obrve, a ja sam prasnula u smeh zbog njene prostote. Uхватила me je podruku i odvela na prvi čas.

U školi je bilo dobro, kao i obično. Bila sam prilično popularna, zato što su moj brat i njegov najbolji prijatelj bili najpopularniji frajeri. Na neki način vodili su računa o meni. To je značilo da su upozorili sve momke da se drže podalje od mene, što mi je savršeno odgovaralo jer nisam htela da izlazim. Većina devojaka želela je da se sprijatelji sa mnom, kako bi se zbližile s mojim bratom. Lako sam prepoznavala pretendentkinje, uglavnom na osnovu odeće koju su nosile. One oskudno odevene jurile su Džejka ili Lijama.

Volela sam časove. Bila sam prilično popularna i među profesorima zato što nikad nisam dobila ocenu manju od četvorke, nikad nisam bila bez domaćeg i nikad nisam kasnila s obavezama. Ponosila sam se time, iako nisam bila bubalica.

Sedela sam s prijateljima na ručku, kad sam čula uobičajeno kikotanje i došaptavanje. Devojke su počele da proveravaju frizure i doteruju šminku. Znala sam da to znači da moj brat i njegovi drugovi dolaze. Uzdahnula sam kad su Kejt i Sara usmerile srneće poglede iza mojih ramena.

Sara se naglo uspravila u stolici, a oči su joj se raširile od uzbuđenja. „O, da, najbolji frajer u školi dolazi ovamo!“, zakikotala se i munula Kejt u rebra.

Zakolutala sam očima kad se snažna ruka pružila preko mog ramena i maznula nekoliko krompirića iz mog tanjira.

„Hej, Anđele“, dahtao je Lijam nadomak mog vrata, dok je drugom rukom harao po tanjiru.

Udarila sam ga po njoj, pre nego što je uspeo da mi ukrade još hrane. „Pobogu, Lijame, kupi sebi hranu, cicijo jedna“, pobunila sam se.

Nasmejao se. „Oh, znaš da želiš da ih поделиš sa mnom“, odvratio je. Spustio se na klupu pored mene i gurnuo me kukom.

Uzdahnula sam i pomerila tanjir od njega, da mi ne bi maznuo sve krompiriće. „Šta hoćeš?“, pitala sam, predajući se.

Obgrlio me je oko ramena. „Auh, samo sam hteo da obiđem moju devojčicu. Znam da ti nedostajem, s obzirom na to da me nisi videla čitavo jutro“, razmetljivo je odvratio.

Moje prijateljice nisu bile ni od kakve pomoći. Zaneseno su zurile u njega s glupavim osmesima na licu i zavodljivo treptale. Stresla sam ga sa sebe. „Hoćeš li da makneš tu ženskarošku ruku s mene, zaboga. Ne želim da zakačim neku boleštinu!“

Ponovo se zacerekao. „Ne budi takva, Anđele“, gugutao je. „Nego, hteo sam da ti kažem da ću te danas odvesti kući. Tvoj brat ima dejt, pa...“ Ućutao je. Zlobno se osmehivao.

Sjajno, baš sjajno! Odbacije me kući. Fantastično. Uvek me je vozio najdužim mogućim putem, samo da bi mi što duže vadio dušu, i nije odlazio kući dok mi se brat ne vrati. To je značilo da sam morala da kuvam i za njega.

„To je sjajna vest, Lijame. A sad nastavi svojim putem, sigurna sam da imaš još polno prenosivih bolesti da proširiš“, progundala sam i mahnula mu da se gubi.

Nasmejao se i ustao. Usput me je poljubio u obraz. „Pretvaraj se koliko god hoćeš, Anđele. Oboje znamo da bi želela da noćas spavam s tobom.“ Prepredeno mi je namignuo, što je njegovim rečima dalo sasvim drugo značenje. Molila sam se u sebi da niko drugi to nije video.

„Naravno da maštam o tome. Kako i ne bih, kad sam *toliko* zaljubljena u tebe“, uzdahnula sam, zakolotala očima i protrljala obraz na mestu na kom me je poljubio.

„I ja tebe volim.“ Nacerio se i krenuo ka devojci od jutros. Prebacio je ruku preko njenog ramena i spustio prljave, razvratne usne na njene.

Namrštila sam se i skrenula pogled ka prijateljicama kad je počeo da se vaćari s njom nasred trpezarije.

Kejt, Sara i polovina devojaka u prostoriji pohotno su ga posmatrale. „Bože, taj tip je tako jebeno iritantan! Zašto moj brat nije izabrao boljeg najboljeg prijatelja? Nekog ko nije takav nadmeni, samozaljubljeni seronja?“ progundala sam i raširila ruke u očajanju.

Sara je podigla glavu i uzdahnula. „Prestani da kukaš! Lijam Džejs te je upravo zagrlio i poljubio u obraz. Sve bih dala da osetim njegove slatke usne na sebi“, čežnjivo je rekla.

Prasnula sam u smeh i odmahнула glavom zbog čini koje je bacio na sve njih. „Kako god. Hajdemo, treba da požurimo na sledeći čas“, odgovorila sam. Pokupile smo poslužavnike i krenule ka izlazu iz trpezarije.

Pošle škole sam oklevajući krenula ka parkiralištu. Lijam me je čekao naslonjen na automobil, sa zlobnim kejom na usnama. „Ćao, lepa“, pozdravio me je. Namignuo je i kavaljerski otvorio vrata.

„Ćao.“ Sela sam u automobil, već iznervirana njegovim flertovanjem. Da je ovde, Džejk bi ga ošamario zbog te opaske.

Seo je pored mene. „Znaš, moram da svratim do radnje.“ Ubacio je menjač u brzinu i izvezao auto s parkirališta.

„Sjajno“, promrsila sam. Odlučila sam da zurim kroz prozor i ne obraćam pažnju na njega. Još sam se ljutila zbog jutrošnje scene sa „još deset minuta“.

Nekoliko minuta kasnije parkirao se pored prodavnice. „Hajde, Anđele“, naložio mi je i izbacio duge noge iz automobila. Prekrstila sam ruke na grudima i odmahнула glavom. Čutke je zalupio svojim vratima, laganim korakom obišao automobil i otvorio moja. „Hajde, Anđele“, ponovio je i pružio mi ruku.

Zakolutao sam očima. „Čekaću te u kolima. Ne moram da ti pravim društvo“, odvrtila sam. Dohvatio me je i podigao bez napora. Prebacio me je preko ramena, smejući se zatvorio vrata nogom i krenuo ka prodavnici. „Spusti me, dođavola, razbojniče!“, vikala sam. Udarala sam ga po leđima.